

Adhurimi Eukaristik

I e Diele e Kohës së Ardhjes -B-

***Rrini zgjuar,
sepse nuk e dini
kur do të vijë ZOTNIA!***

*Famullia
Katedralja e shën Palit*

***NË EMËN TË ATIT, E TË BIRIT E TË SHPIRTIT SHEJT.
AMEN.***

Koha e Ardhjes asht kohë pritjet. Me të Dielën e parë të Ardhjes hapet viti liturgjik dhe Kisha në këtë mënyrë përkujton dashninë e gjallë dhe të pafundme të Hyjit për njerëzit: Fjala mishnohet në historinë tonë, duke vulosë në këtë mënyrë besëlidhjen përfundimtare mes Qiellës dhe Tokës. Vetë fjala ARDHJE, na parashtron pritjen e Krishtlindjes, gja të cilën e dëshmon edhe ngjyra liturgjike, ngjyrë e cila i përngjan daljes së dritës në pritje të ditës së re. Vetëm në të Dielën e tretë të Kohës së Ardhjes, e Diele e cila ndryshe quhet E Diela e Gëzimit, veshja liturgjike ndryshon duke marrë ngjyrë ma të ndezun drejt të kuqes, që don me thanë se dita e re që presim të lind, tashma asht afër, dhe Dielli, Drita e Zotit, tashma po fiton përmbi natën e njeriut. Në çdo kishë poshtë elterit vendosen katër qira të cilët simbolizojnë katër javët e Ardhjes: qiri i parë simbolizon profecinë, në përkujtim të profetëve që parajmëruen lindjen e Mesisë; qiri i dytë asht qiri i Betlehemit, pra qiriu që paralajmëron thirrjen e të gjithë popujve në shëlbim; qiri i tretë asht qiri i barijve, të cilët ishin të parët që shkuen të shpella e Betlehemit; qiri i katërt asht qiri i engjëjve dhe asht qiri i fundit që ndezet për të na kujtue lajmin e gëzueshëm. Koha e Ardhjes asht edhe kohë në të cilën duhet të rrijmë sa ma afër Zojës së Bekueme për me mujtë e me hi bashkë me të në misterin e Kshndellave duke ja hapë sa ma shumë vetveten Krishtit që vjen: asht kohë angazhimit ma të fortë për me ja përgatitë rrugën Zotit që të mund ta shndërrojmë tokën tonë në tokë të Mbretnisë së Paqes.

Aleluia, aleluia.

Çka po ju them juve, ua them të gjithëve: rrini zgjuar!

Aleluia, aleluia.

Prej Ungjillit sipas shën Markut: *(Mk 13, 33-37)*

Në atë kohë, Jezusi u tha dishepujve të tij: «Rrini me kujdes! Rrini zgjuar, sepse nuk e dini kur do të vijë ai çast. Me të do të ndodhë, si me atë njeri që, duke u nisur për rrugë, e la shtëpinë e vet dhe ua la në kujdes shërbëtorëve: secilit ia caktoi punën e vet e dertarit i urdhëroi të rrijë zgjuar. Prandaj: rrini zgjuar, sepse nuk e dini kur do të vijë i zoti i shtëpisë: në mbrëmje a në mesnatë, kur këndojnë gjelat apo në mëngjes që, nëse vjen papritmas, të mos ju gjejë fjetur.

Çka po ju them juve, ua them të gjithëve: rrini zgjuar!».

Fjala e Zotit

Heshtje meditimi ...

Si mundena me ndejtë zgjuar?

Të rrish zgjuar, don me thanë:

- «me u futë me guxim në ato pjesë të pa ungjillëzueme të jetës tonë, duke i kërkue Zotit hirin e kthimit»;
- «me e jetue me intensitet sa ma të madh këtë kohë duke u angazhue në veprime konkrete»;
- «me i kërkue me forcë hirin Zotit që të na i hapin sytë e zemrës për me i njoftë e me kuptue shenjat e ardhjes së dhe të pranisë së Zotit në historinë tonë personale dhe në historinë e botës që na rrethon»;

• «me i kërkue hirin Zotit që na vetë me u ba shenja të dukshme të pranisë së kësaj Mbretnie në familjen ku jetojmë dhe në rrethin shoqnor që frekuentojmë».

Pra, me ndejtë zgjuar don me thanë konkretisht me i mbajtë sytë e hapun për të lexue shenjat e kohës, me përgatitë zemrën që t'i pranojnë këto shenja dhe me ba që duert tona të jenë bashkëpunuese në këtë mënyrë në ndërtimin dhe përhapjen e Mbretnisë së Zotit.

Heshkje meditimi ...

Ta lusin të gjithë bashkë Psalmin 79:

**Dëgjo ti, o Bariu i Izraelit,
ti që i prin Jozefit si grigjës,
ti, që rri në fron mbi kerubinë, shkëlqje
para Efraimit, Beniaminit e Manseut:
zgjoje pushtetin tënd dhe eja në ndihmë
për të na shpëtuar!**

**O Hyj, deh, na përtërij,
kthjelle fytyrën tënde e na shëlbo!
O Hyj i ushtrive, deh, na përtërij,
kthjelle fytyrën tënde e na shëlbo!**

**Dora jote qoftë mbi njeriun e të djathtës sate,
mbi birin e njeriut që për vete e rrite.
Kurrë më nuk do të largohemi prej teje:
na përtërij e do ta thërrasim Emrin tënd.
O Zot, Hyji i ushtrive, deh ti, na përtërij,
kthjelle fytyrën tënde e na shpëto!**

Vëllazën e motra Kisha na fton që ta përkujtojmë me intensitet ardhjen e Jezusit, sepse kjo asht dhe ngjarja, apo event, i cili i jep kuptimin e plotë kohës tonë. Duke meditue eksperiencën e jashtëzakonshme të Jezusit të Nazaretit, na nuk ndihena ma të përkundun prej një kohe e cila nuk ka asnjë lloj kuptimit për ne, por mundena me pasë dritën e cila na ndriçon dhe na ndihmon për me e kuptue dhe me e jetue si një moment i mirë për formimin tonë njerëzor: kjo kohë e ardhjes dhe përjetimi i kësaj historie na ndihmon për me u ba «njerëz të vërtetë» të ndërtuem mbi modelin që na e jep ky fëmijë në jetën e tij si i rritun.

Liturgjia e të Dielës që vjen na kujton se përballë pushtetit të mistershëm të së keqes, mister i cili duket sikur i dobëson zemrat tona dhe e kërcënon bashkëjetesën tonë, na kena shumë nevojë për këtë dritë, dritë e cila asht pikërisht pasunia e madhe njerëzore e vetë misterit të krishtenë.

Kena nevojë për një dritë të re me të cilën me mujtë dhe me i pa gjanat në kjoftë se nuk dona me u ba bashkëpunëtorë të drejtësisë së rrejshme të cilën profetnit e dënojnë. Për me dashtë dhe me e i kuptue të varfnit dhe ata që vuajnë padrejtësinë, do të duhet që me sytë tanë me i pa ata dhe më veshët tonë me i ndie problemet e tyre.

Këtë don me thanë Zoti kur na kërkon për me ndejtë zgjuar: pra me kërkue na vetë me i pa gjanat në thelb, me i përjetue na vetë problemet, dhe mos me ja besue sjelljen tonë vetëm vështrimit sipërfaqësor të gjanave apo emocioneve që mund të na lindin kur na tregon një person i tretë dhe jo ai që po i vuan përmbi lëkurën e tij.

Një tjetër sjellje që duhet të ketë ai që rrin zgjuar asht: me kërkue dhe me i pa gjanat që ndodhin përreth me sy pozitiv. Ngjarjet që ndodhin përreth nesh dhe në ne, munden me na ndihmue për një rritje njerëzore. Si me i dallue këto shenja pozitive?

Syni nuk asht organi i duhun dhe ai kryesori që mundet me i pa. Në kjoftë se drita e synit nuk asht drita e dashnisë, por errësina e egoizmit, atëherë rrezikojmë me e pa jetën tonë jo ashtu si asht në të vërtetë, por me ma shumë errësinë sesa me dritë. Mjafton të kena parasysh momentin e krizave të besimit apo të identitetit: Normal që fjala krizë nuk asht e bukur, por nëse e shqyrtojmë në dritën e fesë, atëherë cdo krizë mundet me u shndërrue në një moment pastrimit dhe rritjet njerëzore.

Me ndejtë zgjuar për të krishtenin don me thanë edhe një gja tjetër: me kenë përherë i gatshëm për me praktikue drejtësinë dhe me kenë inteligjent dhe me kuptue momentet e duhuna në jetë se kur duhet me veprue dhe se si duhet me veprue.

Me ndejtë zgjuar, për një të krishtenë don me thanë edhe mos me e harrue kurrë vlerën njerëzore të misterit të krishtenë, e gjithë kjo sepse duhet përditë me u rritë pikërisht në mbrendësi të njerëzores në të cilën Zoti na ku vu dhe në të cilën vetë Zoti ka ardhë dhe asht ba njeri.

Shpesh herë asht mungesa e dëshirës dhe e gatishmërisë për me u angazhue, ajo që na bllokon për me i pa gjanat ashtu si janë në të vërtetë, dhe në këtë mënyrë humbin edhe çastin e duhur se kur dhe si me veprue.

Pikërisht sepse nuk duem për me prishë qetësinë tonë të përditshme, për këtë motiv edhe nuk duem me i lexue si duhet shejat që Zoti i ven në jetën tonë. Në kjoftë se do të prananim për me u angazhue duke e lanë historinë tonë në dorën e Zotit, atëherë asht e sigurt se sot do të shohim gjana të cilat dje as nuk na shkonte ndërmend për me i lexue në këtë mënyrë.

T'ja kërkojmë Zotit hirin që të mos i jetojmë historitë e jetës sonë vetëm në sipërfaqe, por të përfshihena në të, duke kenë të sigurt se Zoti aht gjithmonë me ne. Për këtë motiv duhet me ndejtë zgjuar dhe duhet me jetue me pritje e gëzueshme të Zotit që vjen për me i dhanë kuptimin e duhur historisë tonë.

O Zot Jezu Krisht,
kij mëshirë për zhgënjimet tona të përditshme,
ndërkohë që në botë zbret nata,
natë e cila na tmerron të gjithëve.
Na e jep hirin e ndërgjegjes së pastër
për ta kuptuar si duhet
kohën në të cilën po jetojmë,
dhe kuptimi kohës që po jetojmë
të bëhet rast i mirë
për tu futur në misterin e dashurisë tënde,
duke shpresuar kështu që
në zemrat tona dhe në botën mbarë
të zbardhë dita e jote.
O Zot i shpresës,
ti përherë na thërret për një fillim të ri,
bëj që jeta e jonë të rinovohet,
që dëshirat tona të rilindin
mbi pluhurin e zhgënjimeve që mund të kemi
marrë,
duke i bërë zemrat tona ta kuptojnë se:
Ti je streha e jonë e sigurt,
Ti je shpresa e jonë e vetme.
Shikoi, o Zot, të gjithë të varfrit e tokës,
dhe eja përsëri në mesin e tyre,
sepse vetë je dashuruar me varfërinë tonë.

**Kohë të vështira kemi kaluar, o Zot,
por ende nuk kemi mësuar si të jetojmë,
dhe një e ardhme e pasigurtë na pret.
Na liro, o Zot, prej sigurive të rrejshme,
dhe na e jep hirin e një zemre të hapur,
që të dijë të të besojë Ty,
dhe të besohet në Ty.
Amen.**

Heshtje meditimi dhe kangë...

«Rrini zgjuar pra: ju nuk e dini se kur do të kthehet i zoti i shtëpisë».

Çasti se kur ka me ardhë nuk na asht diftue: por duhet me na mjaftue pritja për me kenë të gëzuem. Kuptohet se asht gëzimi i pritjes, gëzim i cili shoqnohet me thirrjen plot ankth: «Ah sikur ta shkyeje qiellën e të zbrisje!». Gjithsesi tashma premtimi i gëzimit përfundimtar asht buka e jonë e përditshme.

Pritja e takimit me Zotit nuk duhet me na trembë, sepse na në Meshë dhe në Adhurim jena pikërisht për me i ba që këtu llogaritë me Zotin tonë në mënyrë që të jena gadi me dritëza të ndezuna dhe me petkun e dasmës tashma të qepun me penin e drejtësisë.

Pritja e jonë asht veprimtari e gëzueshme për me përgatitë festën përfundimtare.

Për këtë arsye edhe kjo kohë e Ardhjes e cila na përcjellë drejt Kshndellave, asht si një palestër në të cilën ne na duhet me u stërvitë, për me kenë sa ma të gatshëm me gëzim në zemër për me pritë momentin e ardhjes së Zotit.

Vetë feja e jonë asht në vetvete motiv gëzimit: «Eja, o Zot

Jezus, eja shpejt!», kjo asht lutja e besimtarit në mes të vuatjeve të jetës së përditshme, kjo asht lutja e cila u jep përgjigje pyetjeve të pa përgjigje përmbi kuptimin e jetës.

Vetëm një asht shpresa e jonë: kur të kthehet gjithçka do të jetë paqë e vërtetë. Koha nuk asht anmiku i jonë, por për atë që beson asht vetëm burim risish dhe energjish.

Jetojmë në një kohë e cila fatkeqësisht na detyron me ecë jo gjithmonë me shpejtësinë e hapit tonë. Shpeshherë na na duket sikur po mbetena mbrapa të tjerëve, dhe ndihena TË TEJKALUEM. Ka raste kur me mendjemadhësi pretendojmë dhe sforcohena me ecë përpara të gjithë të tjerëve, dhe paprimtmas ndihena VETËM.

Me e shijue shijen e vërtetë të pritjes don me thanë me e jetue kohën me ritmet e duhuna: besimi në të ardhmen tonë, në kjoftë se do dijmë me pritë, na e jep një të nesërme të sigurt. Në kjoftë se dona me i dhanë vetvetes një të ardhme atëherë gjaja e parë që duhet me vu në lëvizje asht optimizmi, ushqimi ma i çmueshëm për të jetën tonë.

Në kjoftë se do të dijmë për me pritë, pikërisht sepse besojmë në të ardhmen tonë, karakteri i jonë ka me ndryshue, dhe prej një karakterit të mbyllun që mund të kena, karakteri i jonë ka me marrë ngjyrat e jetës; prej një karakterit në depresion që mund të kena, do të fillojmë me jetue me një karakter të hapun dhe plot me shpresë.

Në kjoftë se besojmë në të ardhem tonë, atëherë kena me kenë të aftë me jetue me qetësi kohën e pritjes, kena me mujtë dhe me e kuptue heshtjen e pritjes, kena me mësue për me e ushtruar artin durimit, të gjitha këto virtyte të cilët na bajnë të fortë ndërkohë që jetojmë në një kohë e cila karakterizohet prej premtimeve të mëdha por që asnjëherë nuk realizohen sepse janë premtime të rreme.

Kjo ndodhë sepse duket sikur në këtë botë në të cilën po jetojmë, njerëzit i bezdisë gjithçka; jo vetëm fjala e keqe por edhe gjesti i mirë i buzëqeshjes. Gjithçka e lidhim me qëllime të dyta. Njerëzit nuk i durojnë ma dallimet që mund të ekzistojnë, ndërsa pengesat janë plotësisht të papranueshme sepse minojnë në rranjë realizimin e premtimeve boshe.

Vejmë re se prindërit nuk kanë durim me u marrë me fëmijët e tyre, por u besojnë një lojë elektronike në dorë dhe le të rriten si të duan, mjafton që na të jena të qetë. Nuk kena ma durim me i kultivue si duhet dhe sa duhet miqësitë e sinqerta, por gjithçka lidhet me interesin dhe dëshirën e argëtimit, dhe në këtë mënyrë “miku i mirë” lehet pas doret ose braktiset në ditë të vështirë. Nuk kena durim ma në relacionet shoqnore, mbasi fjala shoqni, tashma duket sikur asht zëvendësue me fjalën interes. Nuk kena durim me botën mbarë, sepse jetojmë si armiq të botës, si armiq të atij realiteti në të cvilin Ati na ka vendosë për me jetue si vëllazën. E për ma tepër nuk kena ma durim as me vetveten tonë, sepse duem me i dhanë me hangër atë që e helmon dhe shpeshherë i mohojmë ushqimin e vërtetë të amshimit.

E gjithë kjo ndodhë sepse prej ankthit që kena për me vrapue bashkë me kohën, e kena humbë ritmin e zemrës dhe të andrrave.

Por ne e dijmë se Ai ka me u kthye. Për këtë arsye duhet të dijmë për me pritë, duhet të dijmë për me ndejtë zgjuar: Ai vetë ka me na forcue për me qëndrue deri në fund, në kjoftë se kena me ditë për me ja besue jetën tonë dhe andrrat tona. Në këtë mënyrë, Ai ka me na gjetë me dëshirën e fortë në zemër për me e takue, dhe me dëshirën e madhe për me i thanë: «Jena të kënaqun e të gëzuem që ke ardhë», gati gati si me dashtë me i thanë: «Asht aq e bukur pritja e jote, saqë edhe pas takimit me

Ty, mos na e hiq gëzimin e pritjes».

Këtë gja mundet me e thanë njeriu që ka durim; këtë gja mundet me e thanë njeriu që shpreson në të ardhmen; këtë gja mundet me e thanë njeriu që nuk don gjithçka dhe menjëherë; këtë gja mundet me e thanë njeriu që din me e shijue pritjen dalëngadalë, në të njajtën mënyrë sikurse shijohet vena e mirë; këtë gja mundet me e thanë njeriu që din me e vlerësue si duhet jetën që i asht dhanë si dhuratë.

Heshtje meditimi ...

**O Zot Jezu Krisht,
jetojmë në pritje të ditës së lumtur,
jetojmë në agimin e një natë të gjatë,
në të cilën presim të vish për të na takuar.**

**Kërkojmë që fjalëve tona
t'u japësh kuptim,
kërkojmë që ëndrrave tona
t'u japësh shpjegim,
kërkojmë që zemrës sonë
t'i japësh freskim,
kërkojmë që dhimbjes sonë
t'i japësh shërim:**

**Kur do të hysh në botën tonë, o Zot?
Shpejto, o Zot, dhe eja në mesin tonë,
hapi qiejt dhe eja, o Zot Jezus.
Eja në mesin tonë, o Mbreti ynë,
zbrit në mjerimin tonë, o Zot,
dhe merre përdore njerëzimin**

**që me aq shumë ankth e pret ndihmën tënde,
dhe gjithmonë pret ta shohë fytyrën tënde.**

**Eja, o Zot, dhe mos vono,
e kemi ndezur llampën
për festën e takimit me ty,
e kemi hapur derën e zemrës,
në pritje të takimit të jetës.**

**Plagët e zemrës sonë presin shërimin tënd,
shpresa e jonë pret të shpërthejë bashkë me Ty.**

**Eja, o Zot Jezus, dhe mos vono,
tryezën e kemi shtruar
për ta thyer bukën bashkë me Ty.
Ti na ke kërkuar: “Të rrijmë zgjuar”,
Ti zëri i vetëm në të cilin shpresojmë,
por dhe ne të lutemi: “Eja, o Zot dhe mos vono”.**

Heshtje meditimi dhe kangë...

Ati ynë...

Ekziston një takim vendimtar në jetën tonë, o Jezus, dhe po të mos gjendemi në atë takim, atëherë pasojat do të jenë të randa për krejt amshimin: pra jo vetëm për një copë kohë, jo vetëm për një kohë të shkurtë, por për krejt të ardhmen tonë. Po, o Jezus, ti një ditë do të kthehesh dhe do ta përmbushësh planin tand të dashnisë, plan për të cilin ti vetë ke dhanë vetveten tande, deri në fund, deri në pikën e fundit të gjakut. Ky asht edhe motivi pse ne nuk duhet ta lejojmë vetveten që të përgjumena, që të mos e humbasim këtë orë takimit. Për

këtë takim ne e dijmë se përgatitena nëpërmjet veprimeve të përditshme që bajmë, nëpërmjet shenjave që na i jep në rrugën tonë. Na e jep hirin, o Jezus, që ta dallojmë zanin tand midis shumë zërave që ushtojnë ndër veshët tanë; na e jep hirin që të vërejme imazhin tand, midis shumë imazheve që bota na ofron, dhe kështu të mund të ndërtojmë të gjithë së bashku një jetë ma të mirë dhe ma vëllaznore për të gjithë. Na e jep hirin që zemrat tona, të bahen sa më të gatshme për të pritë ardhjen tande në këtë kohë të shejtë të pritjes së Ardhjes së Mbretnisë së Hyjit në mesin tonë.

Heshtje meditimi...

Të lutemi të gjithë bashkë:

Lutja për thirrjet meshtarake

**Të dëgjueshëm ndaj Fjalës tënde,
të kërkojmë o Zot:
“Dërgo punëtorë në të korrat e tua”.
Në lutjen tonë
Ti e sheh nevojën për meshtarë të rinj.
Dhuroju të rinjve tanë,
një shpirt të hapur dhe plot guxim,
që ta pranojnë ftesën tënde.
Foli me zemrën Tënde zemrës së tyre
dhe thirri për emër.
Në sajë të hirit tënd
le të jenë, të qetë,
të lirë dhe të fortë;**

të lidhur me një dashuri të vetme,
të pastër dhe besnike.
Të jenë apostuj të apasionuar të Mbretërisë tënde,
kundërshtarë të hipokrizisë
dhe heronj të përvujtë të Shpirtit.
Edhe një gjë tjetër të kërkojmë, o Zot:
bashkë me të “thirrurit”
të mos mungojnë edhe “ata që i thirrin”;
ata që në emrin tënd i ftojnë,
i këshillojnë, i shoqërojnë dhe i udhëheqin.
Qofshin famullitë tona shenja të bekimit tënd
dhe hapësira të denja
në të cilat mësohet dhe shpallet besimi.
Për seminaristët tonë të kërkojmë
qëndresë në zgjedhjen e tyre:
bëj që të rriten çdo ditë në shejtëri dhe në dije.
Ata që tashmë e jetojnë thirrjen tënde,
Ipushkvin tonë dhe Meshtarët tanë
- forcoji në punën e tyre apostolike,
mbroji në ankthet e tyre,
ruaji në vetminë e tyre,
dhe forcoji në besnikëri.
Me ndërmjetësinë e Nënës tënde të Shejtë,
po ta besojmë ty, o Jezus, lutjen tonë.
Lindshin, o Zot, prej lutjeve tona,
thirrjet meshtarake
për të cilat aq shumë kemi nevojë. Amen.

**Sakramend pra kaq t'madhnuem,
le t'adhrojmë me f'tyrë për dhe,
edhe dokja e motit t'shkuem
t'ia lshojë rendin sjelljes s're;
N' çka s'mbrrin mendja me kuptue,
Ndhmë t'na bahet shejtja fe.**

**Atit, Birit sot përhera
u kjoftë kanga plot hare,
jetë pushtet u kjoftë e ndera
bekue kjoshin n'qiell e n'dhe;
Shpirti rrjedhë dy vehtjesh tjera,
njai kjoftë lavdi i shejtes fe. Amen.**

- Bukën qiellore ua dha atyre.
- **Që në vetvete ka çdo shije.**

Të lutemi. O Zot Jezu Krisht, që në Sakramendin e mrekullueshëm të Eukaristisë na ke lanë përkujtimin e Pashkëve të tua, ban që ta adhurojmë me fe të gjallë misterin e shejtë të Korpit dhe Gjakut tand, për të shijue në ne të mirat e shëlbimit tand. Ti që jeton e mbretnon në shekuj të shekujve. Amen.

Qoftë bekuar Zoti.

Qoftë bekuar emri i shejtë i Tij.

Qoftë bekuar Jezu Krishti,

Zot i vërtetë e njeri i vërtetë.

Qoftë bekuar emri Jezus.

Qoftë bekuar zemra tejet e shejtë e Tij.

Qoftë bekuar gjaku tejet shejtë i Tij.

Qoftë bekuar Jezu Krishti

në Sakramendin tejet shejtë të Elterit.

Qoftë bekuar Shpirti Shejtë ngushëllues.

Qoftë bekuar e madhnueshmja Nana e TenZot,

Virgjëra Mari.

Qoftë bekuar të zanët e shejtë e të panjollë të saj.

Qoftë bekuar të ngjiturit e lumtur të saj në qiell.

Qoftë bekuar emri i Zojës Virgjër dhe Nanë.

Qoftë bekuar shejti Jozef, fati tejet i pastër i saj.

Qoftë bekuar Zoti ndër engjëjt dhe shejtnit e vet.